

SEDMÝ PŘÍPAD LINCOLNA RHYMA

HODINÁŘ

JEFFERY DEAVER

HODINÁŘ

JEFFERY DEAVER

2015

Copyright © 2006 by Jeffery Deaver
Translation © 2006 by Jiří Kobělka
Cover design © 2015 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE COLD MOON,
Vydaného nakladatelstvím Simon & Schuster, New York 2006,
přeložil Jiří Kobělka
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Korektura: Hana Pušová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Grafické zpracování obálky: Radek Urbiš
Vydání třetí, v elektronické verzi druhé
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava,
v dubnu 2015

ISBN 978-80-7498-048-0

PODĚKOVÁNÍ

Autoři jsou jen tak dobří, jak dobří jsou přátelé a spolupracovníci kolem nich, a já mám to mimořádné štěstí, že mne obklopuje vskutku báječný ansámbl: Will a Tina Andersonovi, Alex Bonham, Louise Burkeová, Robby Burroughs, Britt Carlsonová, Jane Davisová, Julie Reeceová-Deaverová, John Gilstrap, Cathy Gleasonová, Jamie Hodder-Williams, Kate Howardová, Emma Longhurstová, Diana Mackayová, Joshua Martino, Carolyn Maysová, Tara Parsonsová, Seba Pezzaniová, Carolyn Reidyová, Ornella Robbiatiová, David Rosenthal, Marysue Rucciová, Deborah Schneiderová, Vivienne Schusterová, Brigitte Smithová, Kevin Smith a Alexis Tainesová.

Zvláštní dík jako vždy náleží Madelyn Warcholikové.

Čtenářům, které zajímá téma výroby a sběratelství hodin, jistě udělá radost hutná a lyrická kniha *Marking Time* (*Jak měřit čas*) z pera Michaela Kordy.

Nemůžete mne vidět, a přesto jsem neustále přítomen.

Utíkejte se berychleji, leč mně nikdy neuniknete.

Bojujte se mnou ze všech sil, leč mne nikdy neporazíte.

Zabijím, kdy se mi zlíbí,

a přesto mne nikdo nikdy nevydá spravedlnosti.

Kdo jsem?

Čas starého člověka.

DÍL 1

ÚTERÝ 00:02

*Čas je mrtev,
dokud je odměřován drobnými ozubenými kolečky;
teprve když se hodiny zastaví, probouzí se k životu.*

– William Faulkner

00:02

„Jak dlouho trvalo, než umřeli?“

Muž, kterému byla tato otázka položena, jako by ji neslyšel. Znovu pohlédl do zpětného zrcátka a soustředil se na řízení. Bylo krátce po půlnoci a v ulicích dolního Manhattanu mrzlo, až praštilo. Studená fronta pročistila oblohu a změnila první sních v kluzkou glazuru na asfaltu a betonu. Oba muži seděli v rozhrkaném flastromobilu, jak Chytrý Vincent přezdíval to-muto běžovému sportovně užitkovému vozu. Automobil byl několik let starý; brzdy potřebovaly seřídít a pneumatiky volaly po výměně. Jezdit s ukradeným autem do servisu by však nebylo moudré, zvláště když se dva z jeho posledních pasažérů stali oběťmi vraždy.

Řidič vozu – štíhlý padesátník s nakrátko ostříhanými černými vlasy – opatrně odbočil do vedlejší uličky a pokračoval v jízdě. Ani jednou nepřekročil předepsanou rychlost, precizně soustružil zatáčky a držel se přesně uprostřed jízdního pruhu. Jezdil vždy stejně bez ohledu na to, zda jsou silnice kluzké, nebo suché, zda bylo jeho vozidlo použito při vraždě, či nikoliv.

Opatrně a pedantsky.

Jak dlouho jim to trvalo?

Velký Vincent – Vincent s dlouhými klobásovitými prsty, které byly neustále vlhké, a s hnědým opaskem přespříliš utaženým na první dírci – se prudce otrásl. Když mu jako dočasné stenografické síle skončila noční služba, čekal na naroží. Venku panovala krutá zima, ale Vincent neměl vestibul té budovy rád. Svítlo tam nazelenalé světlo a stěny pokrývala velká zrcadla, v nichž viděl své zaoblené tělo ze všech možných úhlů. Raději tedy vyšel na chladný prosincový vzduch, chodil sem a tam a dával si k tomu čokoládovou tyčinku. No dobrá, tak dvě.

Když nyní pohlédl nahoru na úplněk, na onen děsuplně bílý disk, který na okamžik probleskl v kaňonu budov, pronesl Hodinář zamyšleně: „Jak dlouho trvalo, než umřeli? Zajímavé.“

Vincent znal Hodináře – který se ve skutečnosti jmenoval Gerald Duncan – teprve krátkou dobu, ale už věděl, že otázky se tomuto muži kladou na vlastní nebezpečí. I jednoduchý dotaz totiž mohl otevřít dveře monologu. Teda, ten chlap měl ale vyřídku. Jeho odpovědi byly navíc vždy utříděné jako výklad univerzitního profesora. Vincent věděl, že ticho v posledních několika minutách panovalo jen proto, že si Duncan v duchu sumíroval odpověď.

Otevřel plechovku pepsi. Byla zima, ale on potřeboval něco sladkého. Vypil ji najednou, zastrčil si prázdnou plechovku do kapsy a snědl balíček nugátových sušenek. Duncan se na něj zadíval, aby se ujistil, že má na rukou rukavice. Ve flastromobilu nosili rukavice vždy.

Pedantsky...

„Řekl bych, že na tuto otázku existuje několik odpovědí,“ odpověděl konečně Duncan tichým a zdánlivě nezáčastným hlasem. „Moje první oběť měla například dvacet čtyři let, takže by se dalo říct, že jí trvalo dvacet čtyři let, než umřela.“

No *jasně...*, pomyslel si Vincent se sarkasmem pubertáka, ačkoliv musel přiznat, že ho tato očividná odpověď nenapadla.

„Druhé oběti bylo, tuším, třicet dva.“

Naproti nim projelo policejní auto. Vincentovi začalo bušit ve spáncích, ale Duncan nedal najevo žádnou reakci. Policisté neprojevíli o ukradený Ford Explorer žádný zájem.

„Další možností, jak na tuto otázku odpovědět,“ pokračoval Duncan, „je vzít v úvahu čas uplynulý od okamžiku, kdy jsem začal, do chvíle, kdy jim přestala tlouci srdce. To jsi měl pravděpodobně na mysli ty. Víš, lidé chtějí zasadit čas do přehledných a snadno porovnatelných rámců. To je legitimní do té míry, do jaké je to užitečné. Vědět, že porodní stahy přicházejí každých dvacet vteřin, to je užitečné. Stejně jako vědět, že atlet uběhl patnáctistovku za tři minuty padesát šest vteřin, takže v závodě zvítězil. Ale ptát se, jak dlouho jim konkrétně dnes večer trvalo, než umřeli..., to není důležité, protože se to nestalo rychle.“ Pohlédl na Vincenta. „Čímž nechci kritizovat tvoji otázku.“

„Já vím,“ řekl Vincent, kterému by bylo jedno, i kdyby ho Hodinář kritizoval. Vincent Reynolds neměl mnoho přátel a od Geralda Duncana by si toho nechal líbit spoustu. „Jen mě to zajímalo.“

„Chápu. Ale nevěnoval jsem tomu pozornost. Příště to ovšem změřím.“

„U té holky? Zítřa?“ Vincentovi se trochu zrychlil tep.

Hodinář přikývl. „Chtěl jsi říct dneska.“

Bylo už po půlnoci. Před Geraldem Duncanem se člověk musel vyjadřovat přesně, zvláště když se jednalo o čas.

„Jo.“

Když teď přemýšlel o Joanne – o dívce, která zemře příště –, vytěsnil Hladový Vincent Chytrého Vincenta.

Dneska...

Hodinář se po komplikované trase vrátil do jejich dočasného domova v manhattanské čtvrti Chelsea, jižně od Midtownu a kousek od řeky. Ulice byly opuštěné; teplota se pohybovala mezi minus pěti a minus deseti a úzkými uličkami se proháněl nepolevující vítr.

Duncan zaparkoval u obrubníku, vypnul motor a zatáhl ruční brzdu. Oba muži vystoupili z auta a ušli v ledovém větru půl bloku. Duncan pohlédl na svůj stín, který v měsíčním světle dopadal na chodník. „Napadla mě ještě jedna odpověď na otázku, jak dlouho trvalo, než umřeli.“

Vincent se znovu otrásl – především zimou, ale nejen proto.

„Když se na to podíváš z jejich pohledu,“ řekl vrah, „dá se říct, že to trvalo věčnost.“

Co to je?

Statný muž uvelebený v rozvrzaném křesle v teplé kanceláři se napil kávy, zamžoural do oslnivého ranního světla a namířil pohled k protějším konci mola. Byl to inspektor ranní směny v opravně vlečných člunů, která se nacházela na řece Hudson severně od Greenwich Village. Za čtyřicet minut sem měl dorazit Moran s porouchaným dieselem, ale momentálně bylo molo prázdné a inspektor si vychutnával teplo bouďy, kde seděl s nohama na stole a šálkem kávy položeným na prsou. Setřel z okna sraženou páru a zadíval se ještě jednou.

Co to je?

U okraje mola na straně orientované k Jersey stála malá černá skříňka. Když se opravna včera v šest hodin zavírala, skříňka tam rozhodně ještě nebyla, a po šesté večer už by tu nikdo nezakotvil. To znamenalo, že sem skříňku musel někdo dopravit ze souše. Vstupu nepovolaných osob do objektu sice bránil pletivový plot, ale během let se odtud ztratilo příliš mnoho náradí a sudů na odpadky (představte si to),

aby inspektor věděl, že pokud se sem chce někdo vloupat, tak se sem prostě vloupá.

Proč by však něco *nechával* uvnitř?

Inspektor se na předmět chvíli díval a přemýšlel. Venku je zima a fouká vítr, zatímco káva je právě tak akorát. Nakonec se však rozhodl. Ale co, radši to prověří. Nasadil si teplou šedou bundu, rukavice a čepici, dal si poslední hlt kávy a vyšel ven na mrazivý vzduch.

Kráčel proti větru po molu a uslzené oči mhouřil na černou skříňku.

Co to sakra je? Předmět měl obdélníkový tvar, na výšku neměřil ani třicet centimetrů a od čehosi na jeho čelní části se ostře odráželo sluneční světlo. Inspektor do něj zamžoural. Zpěněná voda řeky Hudson čvachtavě narážela do pilířů pod ním.

Tři metry od skříňky se zarazil, poněvadž si uvědomil, co má před sebou.

Hodiny. Staromódní hodiny s takovými těmi zvláštními čísly – římské číslice tomu říkají – a tváří Měsíce na ciferníku. Vypadaly luxusně. Inspektor se podíval na vlastní hodinky a zjistil, že hodiny jdou: čas ukazovaly přesně. Kdo tu mohl nechat tak pěknou věcičku? No jo, pomyslel si, tak jsem prostě přišel k dárku.

Když ovšem vykročil vpřed, aby hodiny sebral, podjely mu nohy a on prožil okamžik panické hrůzy, protože si už byl téměř jist, že spadne do vody. Nakonec však přesunul těžiště dozadu, dopadl na pás náledí, které předtím neviděl, a už dál neklouzal.

Zkroutil se bolestí, zalapal po dechu a vstal. Pohlédl pod sebe a zjistil, že to není normální led. Měl načervenalé hnědou barvu.

„Kristepane,“ zašeptal, když zjistil, že se dívá na velkou krvavou louži, která se utvořila nedaleko od hodin a zmrzla v kluzké náledí. Předklonil se a jeho šok se ještě prohloubil, neboť si uvědomil, jak se tam krev dostala. Na dřevěné ploše mola totiž spatřil něco, co vypadalo jako zkrvavené stopy po nehtech, jako by se mola držel člověk s useknutými prsty nebo podřezaným zápěstím a snažil se nespadnout do rozbouřené řeky.

Inspektor se opatrně dosoukal k okraji mola a pohlédl dolů. Ve zčeřené vodě nikdo neplaval. Inspektora to nijak nepřekvapilo; pokud bylo jeho tušení správné, tak zde ten nebožák visel už hodně dávno – jinak by krev nestačila zamrznout –, a pokud ho někdo nezachránil, tak je teď jeho tělo někde v polovině cesty na Liberty Island.

Inspektor zašmátral po mobilním telefonu, odplazil se od hrany mola a pomocí zubů si sundal rukavici. Naposledy pohlédl na hodiny a rychle se vrátil do boudy, aby roztřeseným buclatým prstem vytukal číslo na policii.

Předtím a Potom.

Město teď bylo jiné, po tom zářijovém ránu, po těch explozích, po obrovských sloupcích kouře a budovách, které zmizely.

Nedalo se to popřít. Člověk mohl poukazovat na nedolnost, na houževnatost, na věcný přístup Newyorčanů, a všechno byla pravda. Přesto se lidé dodnes zastavovali, když letadla nad jejich hlavami letěla během závěrečného přiblížení na letiště LaGuardia o něco níže než obvykle. Obcházeli širokým obloukem opuštěné nákupní tašky. A nikoho nepřekvapovalo, že vidí na ulici vojáky nebo policisty v tmavých uniformách a s černými samopaly přes rameno.

Přehlídka na Den díkůvzdání se obešla bez incidentů a nyní v ulicích panoval předvánoční shon – všude se valily davy lidí. Nade vším veselím se však jako odraz ve vánoční výloze obchodního domu vznášel neodbytný obraz věží, které už nejsou, a lidí, kteří nás opustili. A spolu s nimi samozřejmě i tíživá otázka: Co se stane příště?

Lincoln Rhyme si prožil vlastní Předtím a Potom, takže tomuto konceptu velmi dobře rozuměl. Bývala doba, kdy dokázal chodit a fungovat, a pak přišla doba, kdy už to nedokázal. V jednom okamžiku byl zdravý jako všichni ostatní, ohledával místo činu, ale pak mu náhle trám přerazil zavazadla a učinil z něj kvadruplegika se zlomeninou čtvrtého krčního obratle, člověka od ramen až dolů téměř úplně ochrnutého.

Předtím a Potom...

Existují okamžiky, které člověka navždy změní.

Lincoln Rhyme se však zároveň domníval, že pokud z nich člověk učiní příliš velkou ikonu, pak to jejich dopad jen a jen umocní. A padouši zvítězí.

Právě tyto myšlenky se Rhymovi honily onoho chladného úterního rána hlavou, když poslouchal moderátorku veřejnoprávního rádia, jak neochvějně rozhlasáckým hlasem informuje o přehlídce plánované na pozítří, po níž budou následovat nějaké oslavy a setkání s vládními představiteli. Všechny tyto akce se měly logicky konat v hlavním městě, avšak u Američanů jednoznačně převládá postoj „jsme s New Yorkem“, takže se dalo očekávat, že newyorské ulice budou ucpané diváky i demonstranty, což ještě více ztíží život policistům v okolí Wall Streetu, již tak citlivým na jakoukoliv bezpečnostní hrozbu. A stejné jako s politikou to bylo i se sportem: vyřazovací utkání, která se měla sehrát v New Jer-

sey, byla přeložena do newyorské Madison Square Garden – z nějakého důvodu to prý byl projev vlastenectví. Rhyme si cynicky pomyslel, jestli se napřesrok nebude v New Yorku konat i Bostonský maraton.

Předtím a Potom...

Lincoln Rhyme dospěl k přesvědčení, že on sám se v době Potom zase tolik nezměnil. Jeho fyzický stav – jeho silueta města, chcete-li – jisté změny doznala, to ano. Jinak byl ovšem v podstatě stejným člověkem jako v době Předtím: policistou a vědcem, který byl netrpělivý, temperamentní (budiž, někdy i za hranicí protivnosti), neúnavný a netolerantní ke šlendriánu a lenosti. Nevynucoval si výhody poukazováním na své ochrnutí, nenaříkal, nedělal ze svého stavu problém (i když Bůh chraň majitele budov, v nichž se Rhyme v rámci vyšetřování pohyboval a jejichž šířka dveří a nájezdové rampy nesplňovaly kritéria předepsaná Zákonem o postižených Američanech).

Poslouchal rozhlasovou zprávu a byl naštvaný, že někteří lidé ve městě zjevně podléhají sebelítosti. „Napíšu dopis,“ oznámil Thomovi.

Štíhlý mladý ošetřovatel v tmavých kalhotách, bílé košili a tlustém svetru (Rhymův dům v západním Central Parku trpěl špatným topením a prastarou izolací) zvedl hlavu. Momentálně dělal v domě vánoční výzdobu a trochu to přeháněl. Rhyme si vychutnával tu ironii: ošetřovatel právě kladl miniaturní umělý stromek na stůl, pod nímž už čekal dárek, byť nezabalený – pytel s jednorázovými plenami pro dospělé.

„Dopis?“

Kriminalista mu vysvětlil svou teorii, že více vlasteneckým přístupem je počínat si úplně normálně. „Já jim to vytavím. Myslím *Timesům*.“

„To udělej,“ požádal ho ošetřovatel, jehož profese se oficiálně jmenovala „poskytovatel péče“ (ačkoliv samotný Thom se nechal slyšet, že ve službách Lincolna Rhyma by bylo příhodnější označení „světec“).

„Vytmavím,“ neoblomně trval na svém Rhyme.

„No výborně..., ale můžu namítnout jednu věc?“

Rhyme zvedl obočí. Tělesnými partiemi, které mu zbyly – rameny, obličejem a hlavou –, dokázal vyjádřit neskutečné věci, a také to dělal.

„Většina lidí, kteří *tvrdí*, že napíšu dopis, ho nikdy ne napíše,“ vysvětlil Thom. „Zatímco lidi, kteří to myslí vážně, prostě jdou a ten dopis napíšu. Nehlásají to do světa. Všim sis toho někdy?“

„Děkuji ti za geniální psychologický postřeh, Thome. Je ti doufám jasné, že teď už mě nic nezastaví.“

„Výborně,“ zopakoval ošetřovatel.

Rhyme se dotkl prstem touchpadu a zajel s červeným invalidním vozíkem Storm Arrow před jeden ze šestice velkých plochých monitorů, které se v místnosti nacházely.

„Příkaz,“ řekl systému rozpoznávání hlasu přes mikrofon připojený k vozíku. „Textový procesor.“

Na obrazovce se poslušně otevřel WordPerfect.

„Příkaz: psát. Vážení pánové.‘ Příkaz: čárka. Příkaz: nový odstavec. Příkaz: psát. Neuniklo mé pozornosti...“

U dveří zazvonil zvonek a Thom se šel podívat, kdo to je.

Rhyme zavřel oči a dál v duchu sumíroval svůj projev k světu, když vtom ho přerušil hlas: „Nazdar, Linku. Veselé Vánoce.“

„Ehm, nápodobně,“ zabručel Rhyme na břichatého a neupraveného Lona Sellitta, jenž právě vstoupil do dveří. Tělnatý

detektiv musel opatrně manévrovat: místnost sice ve viktoriánské éře sloužila jako starosvětský salon, avšak nyní se v ní těsnala hromada soudně kriminalistického vybavení: optické mikroskopy, elektronový mikroskop, plynový chromatograf, kádinky, stojany na zkumavky, pipety, Petriho misky, odstředivky, nejrůznější chemikálie, knihy a časopisy, počítače... a taky tlusté kabely, které se táhly úplně všude. (Když Rhyme začal ve svém domě pracovat jako kriminalistický konzultant, energeticky hladové vybavení mu často vyhazovalo pojistky. Spotřeba proudu v jeho domě se pravděpodobně rovnala spotřebě všech ostatních sousedů z ulice dohromady.)

„Příkaz: hlasitost, úroveň tři.“ Prostředková ovládací jednotka poslušně ztlumila rádio.

„Nemáme zrovna sváteční náladu, vid?“ zeptal se detektiv.

Rhyme neodpověděl a podíval se zpátky na monitor.

„Ahoj, Jacksone.“ Sellitto se sklonil a polaskal malého dlouhosrstého psíka, který ležel stočený v důkazní krabici newyorské policie. Zvíře zde našlo dočasný domov, neboť jeho někdejší majitelka – Thomova postarší tetička – nedávno po dlouhé nemoci zemřela ve Westportu ve státě Connecticut. Mezi položkami, které po ní mladý ošetřovatel zdědil, figuroval i Jackson, havanský psík. Tato rasa, příbuzná plemenu bichon frisé, pocházela z Kuby a Jackson měl v Rhymově domě zůstat až do chvíle, než mu Thom najde vhodný domov.

„Máme zlý případ, Linku,“ řekl Sellitto a vstal. Začal si sundávat kabát, ale pak si to rozmyslel. „Ježíši, to je zima. Není to nějaký rekord?“

„Na meteorologický kanál se moc nedívám.“ Právě ho napadl vhodný úvodní odstavec jeho dopisu šéfredaktorovi.

„Fakt zlý,“ zopakoval Sellitto.

Rhyme na něj pohlédl s vytaženým obočím.

„Dvě vraždy, stejný styl. Víceméně.“

„Zlých vražd‘ je spousta, Lone. Proč jsou zrovna tyhle horší?“ Rhyme míval v únavných dnech mezi jednotlivými případy často špatnou náladu; ze všech pachatelů, na které kdy narazil, byla nejhorší nuda.

Sellitto však s kriminalistou pracoval už řadu let a vypěštoval si vůči jeho postojům imunitu. „Zrovna mi volali z velkého baráku. Hlavouni chtějí, aby ses tohoto případu ujal ty s Amélií. Prý na tom trvají.“

„Ale, tak oni na tom trvají?“

„Slíbil jsem, že ti nepovím, že to řekli takhle. Víím, jak těžce neseš, když na tebe někdo vyvíjí nátlak.“

„Můžeme už přejít k tomu, co je na tom ‚zlé‘, Lone? Nebo po tobě chci příliš?“

„Kde je Amélie?“

„Dělá ve Westchesteru na jednom případě. Co nevidět by se měla vrátit.“

Detektiv zvedl prst a naznačil „momentíček“, poněvadž se mu rozezvonil mobilní telefon. Chvilí s kýmisi hovořil, kýval u toho hlavou a dělal si poznámky. Nakonec ukončil hovor a podíval se na Rhyma. „Dobrá, takže jde o tohle: někdy včera v noci se náš pachatel zmocnil...“

„Zmocnil, nebo zmocnila?“ zeptal se Rhyme významně.

„Dobrá, jasně. Pohlaví pachatele zatím neznáme. Prostě přepadl nějakého chudáka a odvedl ho k molu u opravný lodí na řece Hudson. Nevíme úplně přesně, jak to dokázal, ale nějakým způsobem se mu podařilo pověsit toho chlapa – nebo ženskou – nad řeku a pak mu podřezat zápěstí. Vypadá

to, že se tam oběť chvíli držela – každopádně dost dlouho na to, aby na molu nechala setsakramentskou spoustu krve –, ale pak se chtě nechtě musela pustit.“

„Co tělo?“

„Ještě ho nemáme. Pátrá po něm pobřežní stráž a speciálka.“

„Mluvil jsi o dvou vraždách.“

„Jasně. O pár minut později nám někdo zavolal znovu. Abychom prý proklepli jednu boční uličku v centru, kousek od Cedar Street nedaleko od Broadwaye. Pachatel tam sejmul další oběť. Jeden uniformovaný policista ji našel ležící na zádech a spoutanou páskou. Pachatel tomu chudákovi zavěsil nad krk železnou tyč – mohla vážit takových pětatřicet kilo – a on ji musel držet ve vzduchu, aby mu nerozdrtila hrdlo.“

„Pětatřicet kilo? V tom případě s tebou souhlasím, že pachatelem je pravděpodobně muž.“

Do pokoje vstoupil Thom s kávou a sladkostmi. Sellitto, jenž se neustále potýkal s nadváhou, se nejprve vrhl po koláčku – jeho dieta byla během vánočních svátků uložena k ledu. Dojedl půlku, otřel si ústa a pokračoval: „Takže oběť teda držela tu tyč. Což se jí možná nějakou dobu dařilo – ale nakonec to nezvládla.“

„Znáte její totožnost?“

„Chlapík jménem Theodore Adams. Bydlel kousek od Battery Parku. Jeho zmizení ohlásila včera v noci žena, která tvrdila, že měla s bratrem domluvenou večeři, jenže on se neobjevil. A uvedla jeho jméno. Seržant z tamního okrsku se jí dneska ráno chystá zavolat.“

Lincoln Rhyme obecně pokládá mlhavé popisy za neu-

žitečné. Nyní však musel připustit, že přídavné jméno „zlý“ dobře vystihuje situaci.

Stejně jako slovo „fascinující“. Odmlčel se a pak se zeptal: „Co tě vede k názoru, že styl těch vražd je stejný?“

„Pachatel na obou místech zanechal poznávací znamení. Hodiny.“

„Normální hodiny, co tikají?“

„Jo. Ty první ležely na molu vedle kaluže krve. Ty druhé měla oběť vedle hlavy. Vypadalo to, jako by vrah chtěl, aby na ně oběti viděly. A možná je i slyšely.“

„Popiš je. Myslím ty hodiny.“

„Vypadaly staromódně. Víc nevím.“

„A nebyly to bomby?“ Dnes – v době Potom – byl jakýkoliv tikající předmět automaticky prověřen, zda neobsahuje výbušninu.

„Ne. Neměly vybuchnout. Pyrotechnici je nicméně poslali na střelnici v Rodman's Neck, aby ověřili přítomnost biologických nebo chemických látek. Zdá se, že šlo v obou případech o stejnou značku. Jeden ze zasahujících policistů je označil za ‚strašidelné‘. Na ciferníku mají měsíční tvář. Jo, a pro případ, že bysme byli natvrdlí, nám pachatel nechal pod těmi hodinami vzkaz. Napsaný na počítači. Žádný rukopis.“

„A na něm stálo...?“

Sellitto se tentokrát nespolehl na vlastní paměť, ale zahleděl se do poznámkového bloku. Rhyme to u detektiva oceňoval. Nebyl geniální, ale *byl* to buldok, který dělal všechno pomalu a důkladně.

Detektiv začal číst: „Studený Měsíc v úplňku svítí na tělo umrlce v zemině jaté, označuje hodinu smrti a konec pouti zrodem započaté.“ Zvedl hlavu. „Jako podpis bylo uvedeno ‚Hodinář‘.“

„Takže máme dvě oběti a měsíční motiv.“ Narážky na astronomická tělesa velmi často znamenala, že vrah hodlá útočit opakovaně. „Ten člověk toho má v plánu víc.“

„No a proč jsem podle tebe přišel, Linku?“

Rhyme pohlédl na začátek svého formálního dopisu do *Timesů* a zavřel textový procesor. Slohová práce na téma Předtím a Potom bude muset počkat.

08:08

Za oknem se ozval slabý zvuk. Zachroupání sněhu.

Amélie Sachsová strnula. Vykoukla z okna na tichý zadní dvorek pokrytý sněhem. Nikoho však neviděla.

Nacházela se ve starobylém předměstském domě v tudorovském stylu asi půl hodiny jízdy severně od města, který byl tichý jako smrt. Trefné přirovnání, pomyslela si Sachsová, poněvadž majitel této nemovitosti již nebyl mezi živými.

Znovu ten zvuk. Sachsová byla městské dítě, zvyklé na neustálou směsici zvuků civilizace – hrozivých i neškodných. Výprava do tohoto přílišného předměstského ticha v ní vyvolávala nervozitu.

Mohla ten zvuk způsobit lidská chůze?

Vysoká rusovlasá detektivka, která teď měla na sobě černou koženou bundu, tmavě modrý svetr a černé džínsy, chvíli pozorně naslouchala a nepřítomně si přitom drásala kůži ve vlasech. Po chvíli zaslechla další zachroupání. Rozepnula si bundu, aby měla snadný přístup k pistoli, přikrčila se a rychle vyhlédla ven. Nic tam ovšem neviděla.

Vrátila se tedy ke svému úkolu. Posadila se na luxusní koženou kancelářskou židli a začala si prohlížet obsah velkého psacího stolu. Byl to skličující úkol, poněvadž nevěděla, co přesně má hledat. Když člověk ohledával druhotné, terciární nebo čtverné – nebo jak se vlastně čtvrté odvozenině říká – místo činu, stávalo se to často. Po pravdě řečeno se zdráhala vůbec tento dům označovat za místo činu. Bylo nepravděpodobné, že se tu kdy pohybovali nějakí pachatelé, nenašla se tu totiž žádná těla, neskrýval se tu žádný lup. Byla to prostě jen málo užívaná rezidence muže jménem Benjamin Creeley, který zemřel mnoho kilometrů odtud a v tomto domě týden před smrtí nepobýval.

Přesto musela Amélie Sachsová dům prohledat, a to pečlivě – nepůsobila zde totiž v obvyklé roli specialistky na ohledávání míst činu, nýbrž poprvé jako vedoucí vyšetřovatel případu vraždy.

Venku se ozvalo další zapraskání. Led, sníh, větvička, srna, veverka... Sachsová si zvuku nevšímala a pokračovala v ohledávání, které zde zahájila před několika týdny kvůli uzlu na kusu bavlněného provazu.

Těch pár decimetrů prádelní šňůry totiž ukončilo život šestapadesátiletého Bena Creeleyho, jenž byl nalezen oběšený na zábradlí svého domu na Upper East Side. Na stole ležel vzkaz na rozloučenou a nic nenasvědčovalo tomu, že se zde hraje nečistá hra.

Krátcepo mužově smrti však vdova Suzanne Creeleyová navštívila služebnu newyorské policie. Jednoduše totiž nevěřila, že si její manžel mohl vzít život sám. Tento zámožný podnikatel a účetní byl prý v poslední době náladový, to ano. Podle Suzanne Creeleyové za to však mohla skutečnost, že právě usi-

lovně pracoval na několika obtížných a časově náročných projektech, a jeho příležitostná zatrpkllost měla daleko k sebevražedným depresím. V minulosti navíc neměl žádné duševní ani citové problémy a nebral antidepresiva. Finanční poměry Creeleyových byly uspokojivé a v poslední době neprovedl Benjamin žádné změny v závěti nebo životní pojistce. Jeho obchodní partner Jordan Kessler právě pobýval na služební cestě u jednoho klienta v Pensylvánii, avšak Sachsová s ním měla možnost krátce promluvit a Kessler jí potvrdil, že Creeley sice v poslední době *opravdu* působil sklíčeně, ale podle něj se o sebevraždě nikdy ani slůvkem nezmínil.

Sachsová byla natrvalo přidělena k Lincolnu Rhymovi, za něhož ohledávala místa činu, avšak ona si přála dělat i něco jiného než jen soudní kriminalistiku. Lobbovala proto na oddělení závažných trestných činů, aby jí dali příležitost vyšetřovat nějakou vraždu nebo teroristický čin jako vedoucí detektiv. Někdo ve velkém baráku nakonec opravdu usoudil, že Creeleyho smrt stojí za bližší prověření, a přidělil tento případ jí. Kromě všeobecného přesvědčení, že Creeley netrpěl sebevražednými tendencemi, však Sachsová zpočátku nemohla odhalit žádné náznaky, že s jeho úmrtím není něco v pořádku. Poté však učinila objev. Soudní patolog totiž ve zprávě uvedl, že Creeley měl v době své smrti zlomený palec; pravou ruku měl až po loket v sádře.

Což mu jednoduše neumožňovalo uvázat na šňůře katovskou smyčku nebo ji zajistit na balkonovém zábradlí.

Sachsová to věděla, protože si to nejméně dvanáctkrát vyzkoušela. Bez použití palce je to prostě nemožné. Možná si smyčku uvázal ještě před tou nehodou na bicyklu, která se mu stala týden před smrtí, ale nezdálo se pravděpodobné, že by

si potenciální sebevrah jen tak uvázal smyčku a měl ji k dispozici pro případ, že se někdy v budoucnu rozhodne se zabít.

Sachsová proto dospěla k závěru, že označí Creeleyho smrt za podezřelou a zahájí vyšetřování vraždy.

Z případu se však vyklubal tvrdý oříšek. Při vyšetřování vražd platí pravidlo, že buďto se případ vyřeší během prvních čtyřadvaceti hodin, anebo pak jeho rozlousknutí trvá celé měsíce. Sachsová měla k dispozici jen minimum důkazů (lahev alkoholu, z níž Creeley před smrtí pil, vzkaz na rozloučenou a šňůru), které navíc nikam nevedly. V případě nefigurovali žádní svědkové a zpráva newyorské policie nebyla delší než půl strany. Detektivové, kteří Creeleyho úmrtí vyšetřovali, mu nevěnovali prakticky žádný čas – což bylo ostatně pro sebevraždy typické – a neposkytli Sachsově žádné doplňující informace.

Stopa vedoucí k jakýmkoliv případným podezřelým téměř úplně vychladla – tedy alespoň v New Yorku, kde Creeley pracoval a kde jeho rodina trávila většinu času; na Manhattanu zbývalo již jen podrobněji vyslechnout Creeleyho obchodního partnera Kesslera. Nyní se tedy Sachsová zaměřila na jeden z posledních zbývajících objektů, kde ještě mohla najít nějaké vodítko: na předměstský dům Creeleyových, v němž ovšem rodina trávila jen velmi málo času.

Prozatím však nenašla nic. Nyní se opřela v křesle a zadívala se na fotografii z nedávné doby, na níž si Creeley trásl pravicí s člověkem působícím dojmem byznysmena. Oba muži stáli na asfaltu letištní dráhy před soukromým tryskáčem jakési firmy. V pozadí byly vidět vrtné věže a ropovody. Creeley se na snímku usmíval. Rozhodně nevypadal sklíčeně – jenže kdo taky vypadá na fotkách sklíčeně?

V tu chvíli se ozvalo další zachroupání, tentokrát již velice blízko, přímo u okna za Sachsovou. A po něm další, ještě blíže.

Tohle není veverka.

Glock s jednou lesklou devítimilimetrovou kulkou v komoře a třinácti dalšími pod ní putoval z pouzdra. Sachsová se tiše přesunula k hlavnímu vchodu, vykradla se ven a zamířila k boku domu. Pistoli přitom držela v obou rukou, ale blízko u těla (když člověk zahýbá za roh, nikdy nesmí držet zbraň před sebou, protože by mu ji někdo mohl vykopnout – ve filmech je to vždycky úplně špatně). Rychlý pohled. Boční strana domu byla čistá. Sachsová se tedy začala přesouvat dozadu a černýma botama přitom opatrně našlapovala na chodníček pokrytý ledem.

Zastavila se a poslouchala.

Ano, určitě jsou to kroky. Člověk za rohem se váhavě pohyboval, možná mířil k zadním dveřím.

Chvilí ticha. Krok. Znovu ticho.

Připrav se, řekla si Sachsová v duchu.

Přisunula se ještě těsněji k zadnímu rohu domu.

A právě v tom okamžiku jí na ledu podklouzla noha a Sachsová bezděky slabě hekla. Zdálo se jí, že ten zvuk téměř nebyl slyšet.

Vetřelci za rohem to však stačilo – vzápětí slyšela, jak se od ní přes zadní dvorek rychle vzdalují kroky a chroupou přitom ve sněhu.

Sakra...

Sachsová se příkrčila – pro případ, že to všechno byla jen léčka, která ji měla nalákat k cíli –, nakoukla za roh a rychle napřáhla pistoli. Přitom si stačila všimnout, jak přes sních pádí pryč vychrtlý muž v džínsách a péřové bundě.

Zatraceně... Jak já *nesnáším*, když prchají. Sachsová dostala do vínku vysokou postavu a nemocné klouby – konkrétně artritidu – a kvůli této kombinaci byl pro ni běh ryzím utrpením.

„Jsem policistka. Stůj!“ Vyrasila za mužem.

Na jeho pronásledování však byla úplně sama. Westchesterské okresní policii nenahlásila, že je zde. Případná pomoc by se tak mohla dostavit až po vytočení čísla 911 a na to neměla Sachsová čas.

„Nebudu ti to říkat znovu. Stůj!“

Žádná reakce.

Uháněli v tandemu přes rozlehlou zahradu a pak se vnořili do lesa za domem. Sachsová ztěžka oddechovala, bolest pod žebry se přidávala k trýznivému pocitu v kolenou, uháněla, seč jí síly stačily, avšak muž na ni stále získával náskok.

Sakra, já ho ztratím.

Nakonec však zasáhla příroda. Jeho bota se zachytila ve větvi trčící ze sněhu, vetřelec ztěžka upadl a vydal přitom ze sebe silné heknutí, které Sachsová slyšela i na vzdálenost dvanácti metrů. Zadíchaně k němu doběhla a položila mu na krk boční stranu glocka. Muž se okamžitě přestal svíjet.

„Neubližujte mi! Prosím vás!“

„Pssst.“

Pouta šla z pouzdra.

„Ruce za záda.“

Muž zamžoural. „Já nic neudělal!“

„Ruce.“

Vetřelec poslechl, ale učinil tak nemotornými pohyby, které Sachsově prozradily, že pravděpodobně ještě nikdy nebyl zatčen. Byl mladší, než si myslela – v podstatě výrostek s obličejem posetým akné.

„Neubližujte mi, prosím!“

Sachsová popadla dech a prohledala ho. Žádná legitimace, žádná zbraň, žádné drogy. Jen peníze a svazek klíčů. „Jak se jmenuješ?“

„Greg.“

„A dál?“

Zaváhání. „Witherspoon.“

„Bydlíš tady v okolí?“

Mladík zalapal po dechu a pokýval hlavou napravo. „Tamhle v tom domě, hned vedle Creeleyových.“

„Kolik je ti let?“

„Šestnáct.“

„Proč jsi utíkal?“

„Já nevím. Lekl jsem se.“

„Copak jsi mě neslyšel říkat, že jsem od policie?“

„Jo, jenže vy nevypadáte jako polda..., jako policistka. Opravdu jste policistka?“

Sachsová mu ukázala služební průkaz. „Cos dělal v tom domě?“

„Bydlím hned vedle.“

„To už jsi říkal. Ale cos tam *dělal*?“ Přitáhla ho do sedu. Mladík vypadal zděšeně.

„Viděl jsem někoho uvnitř. Myslel jsem, že je to paní Creeleyová nebo možná někdo z rodiny. Chtěl jsem jí jen něco říct. Pak jsem nakoukl dovnitř a viděl, že máte pistoli. Tak jsem se polekal. Myslel jsem, že patříte k nim.“

„Ke komu?“

„K těm chlapům, kteří se sem vloupali. O tomhle jsem chtěl s paní Creeleyovou mluvit.“

„Vloupali?“

„Viděl jsem, jak se do jejich domu vlamují dva chlapi. Před pár týdny – někdy kolem Dne díkůvzdání.“

„Volal jsi policii?“

„Ne. Myslím, že jsem asi měl. Ale nechtěl jsem se do toho nechat zatáhnout. Ti chlapi vypadali..., no docela tvrdě.“

„Pověz mi, co se přesně stalo.“

„Byl jsem venku na naší zahradě a viděl jsem, jak přicházejí k zadním dveřím, rozhlížejí se a pak nějakým způsobem rozlamují zámek a jdou dovnitř.“

„Bílí, černí?“

„Myslím, že bílí. Ale takhle blízko jsem u nich nestál. Do tváří jsem jim neviděl. Byli to prostě normální chlapi. V džínách a bundách. Jeden byl větší než druhý.“

„Jakou barvu vlasů měli?“

„To nevím.“

„A jak dlouho se zdrželi uvnitř?“

„Řekl bych, že tak hodinu.“

„Viděls jejich auto?“

„Ne.“

„Odnesli si odtamtud něco?“

„Jo. Stereosoupřavu, cédéčka, televizi. A myslím, že i nějaké hry. Můžu už vstát?“

Sachsová ho vytáhla na nohy a odpochoďovala s ním k domu. Všimla si, že zadní dveře jsou *skutečně* vypáčené. A že je to elegantní prácička.

Rozhlédla se kolem sebe. Obývacímu pokoji stále vévodila velkoplošná televize. Ve vitríně se pak leskla spousta hezkého čínského porcelánu. Nechybělo ani stříbro – pravé stříbro. Hypotéza, že zde byl někdo krást, nedávala při takovém množství ponechaných cenností smysl. Že by pachatelé ukradli jen pár věcí, aby svedli policii ze stopy?

Sachsová si znovu prohlédla přízemí. Dům byl zcela neporušený – tedy až na krb. Amélie si všimla, že je to plynový model, avšak uvnitř se válela spousta popela. Jenže v plynovém krbu nebyl žádný papír ani podpálka zapotřebí. Že by tu lupiči rozdělávali oheň?

Aniž se Sachsová něčeho uvnitř dotkla, posvítla baterkou na obsah krbu.

„Nevšiml sis, jestli tu ti muži rozdělávali oheň, když byli uvnitř?“

„Já nevím. Možná.“

Před krbem se navíc táhlo několik blátěných šmouh. Sachsová měla v kufru auta základní ohledávací vybavení. Popráškovala krb i psací stůl, sejmula z nich otisky a sesbírala popel, bláto i veškeré ostatní fyzické důkazy, které mohly být užitečné.

V tu chvíli jí zavibroval mobilní telefon. Pohlédla na displej. Byla to naléhavá textová zpráva od Lincolna Rhyma. Potřeboval, aby se co nejdříve vrátila do města. Sachsová mu odpověděla, že to bere na vědomí.

Co tady spálili? přemýšlela a dál se upřeně dívala na krb.

„Tak co?“ zakňoural Greg. „Můžu už teda jít?“

Sachsová si ho prohlédla. „Nevím, jestli si to uvědomuješ, ale po jakémkoliv úmrtí provádí policie úplný soupis všeho, co se v den majitelovy smrti v domě nacházelo.“

„Jo?“ Mladík sklopil oči.

„Za hodinu zavolám na westchesterskou okresní policii a nechám je porovnat jejich soupis s tím, co se v domě nachází teď. A jestli tu bude něco chybět, zavolají mi, já jim sdělím tvoje jméno a brnknu tvým rodičům.“

„Ale...“

„Ti muži tady vůbec nic neukradli, že ne? Když odešli, vklouzl jsi do domu zadními dveřmi a dopomohl sis ke... K čemu všemu?“

„Akorát jsem si vypůjčil pár věcí, nic víc. Z Toddova pokoje.“

„To je syn pana Creeleyho?“

„Jo. A jedno nintendo bylo navíc stejně moje. Nevrátil mi ho.“

„A co ti muži? Odnegli si něco?“

Greg zaváhal. „Nezdálo se mi.“

Sachsová mu sundala pouta a řekla: „Takže tam do hodiny všechno vrátíš. Strč to do garáže. Nechám ti odemčená vrata.“

„No jo, jasně, slibuju,“ hlesl mladík. „Určitě... Jenže...“ Začal natahovat moldánky. „Jenže já tam taky snědl nějaký dort. Ležel v lednici. Já jsem... Koupím jim jinej.“

„Jídlo se do soupisu neuvádí,“ prohlásila Sachsová.

„Vážně ne?“

„Stačí, když tam vrátíš všechno ostatní.“

„Slibuju. Fakt.“ Otřel si obličej do rukávu.

Vyrazil pryč, ale Sachsová ho zastavila. „Ještě jedna věc. Když ses doslechl, že pan Creeley spáchal sebevraždu, překvapilo tě to?“

„To teda jo.“

„Proč?“

Chlapec se zasmál. „Měl sedmičkovou řadu. Dlouhou sedm set čtyřicítku. A kdo by se chtěl zabíjet, když jezdí v BMW, že jo?“

Existují příšerné podoby smrti.

Amélie Sachsová je už viděla prakticky všechny, nebo si to alespoň myslela. Tyto dvě se však řadily k tomu nejkrutějšímu, s čím se kdy setkala.

Když se Rhymovi ozvala z Westchesteru, řekl jí, ať spěchá na dolní Manhattan a projde tam místa dvou vražd spáchaných podle všeho v rozmezí pouhých několika hodin člověkem, který si říká Hodinář.

Sachsová již ohledala jednodušší z obou míst činu – molo na řece Hudson. Ohledání probíhalo rychle; tělo se na místě již nenacházelo a většinu stopových důkazů odnesl nebo kontaminoval drsný vítr prohánějící se nad řekou. Sachsová tedy alespoň místo činu vyfotografovala a pořídila videokamerou záběry ze všech úhlů. Poznamenala si, kde se nacházely hodiny, a byla mrzutá, že místo narušila pyrotechnická četa, která si je odnesla k testům. Vzhledem k možnosti, že se v hodinách nachází výbušnina, však nebyla jiná alternativa.

Amélie neopomněla vzít ani pachatelův vzkaz, částečně

pokrytý krví, a poté odebrala vzorky zmrzlé krve. Všimla si stop po nehtech, které na molu zanechala oběť, když visela nad vodou a pak sklouzla dolů. Dokonce se jí podařilo sebrat jeden utržený nehet – byl široký, krátký a nenalakovaný, což naznačovalo, že obětí byl muž.

Do objektu se pachatel dostal tak, že prostříhal pletivo plotu, který chránil molo. Sachsová odebrala vzorek drátu pro případnou identifikaci stop po nástroji. U plotu ani kolem louže zmrzlé krve však neobjevila žádné otisky prstů, bot ani pneumatik.

Stejně tak se nepodařilo najít žádné svědky.

Soudní patolog uvedl, že pokud oběť skutečně spadla do řeky Hudson, což se zdálo pravděpodobné, pak zemřela na podchlazení přibližně za deset minut. Potápěči newyorské policie a pobřežní stráž mezitím pokračovali v pátrání po těle a jakýchkoliv případných důkazech.

Nyní se Sachsová nacházela na místě druhé vraždy, totiž v boční uličce u Cedar Street nedaleko Broadwaye. Pětatřicetník Theodore Adams tam ležel na zádech s ústy přelepenými páskou, kterou měl svázané rovněž kotníky a zápěstí. Vrah přehodil provaz přes požární schodiště tři metry nad mužem a na jeden konec uvázal těžký, téměř dvoumetrový kovový trám s otvory na koncích, které připomínaly ucho jehly. Tento trám pak zavěsil nad hrdlo oběti a druhý konec provazu jí vložil do rukou. Jelikož byl Adams spoutaný, nemohl se zpod trámu vysoukat. Jeho jediná naděje spočívala v tom, že vynaloží veškerou sílu a udrží mohutnou zátěž ve vzduchu tak dlouho, až se třeba náhodou objeví někdo, kdo ho bude moci zachránit.

Nikdo takový se však nevyskytl.

Muž byl už nějakou dobu mrtev a trám mu dál stlačoval hrdlo. Jeho tělo zmrzlo v prosincovém chladu na kost a jeho krk byl pod tíhou drtivého kovu stlačený přibližně na dva a půl centimetru. V obličejí měl neutrální, křídový výraz smrti, ale Sachsová si dokázala představit, jak musela jeho tvář vypadat během – kolika vlastně? – deseti či patnácti minut, kdy se zoufale snažil zůstat naživu, kdy jeho tvář brunátněla a poté fialověla vysílením a vytrěštěné oči mu lezly z důlků.

Kdo probůh mohl vraždit těmito způsoby, s tak očividnou snahou uchystat obětem co nejzdlouhavější smrt?

Oděna v bílé tyveckové kombinéze, která zabraňovala tomu, aby stopové látky z jejího oblečení a vlasů kontaminovaly místo činu, připravila Sachsová vybavení pro sběr důkazů a během této činnosti diskutovala o místě činu se dvěma kolegy z newyorské policie, konkrétně s Nancy Simpsonovou a Frankem Rettigem, kteří působili v hlavním soudně kriminalistickém policejním komplexu v Queensu. Opodál stálo jejich vozidlo rychlého nasazení – velká dodávka plná veškerého základního vybavení pro vyšetřování na místě činu.

Sachsová si natáhla na boty gumové pásky, aby odlišila své šlépěje od případných pachatelových. (To byl další z Rhymových nápadů. „Ale proč se obtěžovat? Jsem přece v tyveku, Rhyne, ne ve vycházkových botách,“ namítla jednou Sachsová, ale on jí věnoval jen utrápený pohled. „Aha, promiň. Pachatele by asi *nikdy* nenapadlo koupit si tyveckovou kombinézu taky. Kolik tak asi může stát, Sachsová? Čtyřicet devět devadesát pět?“)

Ze všeho nejdříve měla pocit, že tyto vraždy jsou buďto nájemnými vraždami souvisejícími s organizovaným zloči-

nem, anebo dílem psychopata; organizovaní zločinci s oblibou zasazovali vraždy do podobných kulis, aby vyslali vzkaz znepráteleným gangům. Sociopat by zase takto důmyslnou smrt naplánoval z nějakého preludu nebo kvůli ukojení vlastních choutek, které mohly mít sadistický charakter – pokud měly vraždy sexuální motiv –, anebo pachatele uspokojovala samotná krutost, jež neměla s chtíčem nic společného. Během let, kdy pracovala jako pochůzkářka, se Sachsová naučila, že působení bolesti jiným může být samo o sobě prostředkem uspokojení, a dokonce může být návykové.

K Sachsové nyní přistoupil Ron Pulaski v uniformě a kožené bundě. Štíhlý, mladý a světlollasý pochůzkář newyorské policie vypomáhal Sachsové s prošetřováním Creeleyho sebevraždy a byl k dispozici na telefonu v případech, které vyšetřoval Rhyme. Po jednom ošklivém střetu s pachatelem, jehož následkem musel být dlouhodobě hospitalizován, mu byl nabídnut odchod do výslužby ze zdravotních důvodů.

Pulaski se již dříve Sachsové svěřil, že tuto otázku probíral se svou mladou manželkou Jenny: měl by se vrátit do policejních řad, anebo ne? Svůj názor přihodilo i Pulaského dvojče, rovněž policista. Nakonec se Pulaski rozhodl dokončit rekonvalescenci a vrátit se do služby. Na Sachsovou s Rhymem udělal jeho mladistvý zápal velký dojem, a tak zatahali za nitky a nechali ho přidělit k sobě, kdykoliv to bude možné. Policista se později Sachsové přiznal (Rhymovi pochopitelně nikdy), že na jeho rozhodnutí vrátit se do činné služby mělo hlavní vliv Rhymovo sverpé odmítání podlehnout kvadruplegii a buldočí vůle, s níž podstupuje náročnou každodenní terapii.

Pulaski v tyveku nebyl, a tak se zastavil u žluté pásky

ohraničující místo činu. „Ježíšikriste,“ zamumlal, když spatřil ten bizarní výjev.

Sděлил Sachsové, že Sellitto s dalšími policisty právě vyslychají členy ostrahy a recepční v budovách kolem uličky, aby zjistili, zda někdo útok neviděl nebo neslyšel, případně zda někdo nezná přímo Theodora Adamse. Nakonec dodal: „Pyrotechnici pořád prověřují ty hodiny a později je dovezou k Rhymovi. Já mezitím sepíšu poznávací značky všech aut, která parkují v okolí. Nařídil mi to detektiv Sellitto.“

Sachsová, která stála zády k Pulaskému, pokývala hlavou. Ve skutečnosti však nevěnovala této informaci příliš velkou pozornost; v tuto chvíli pro ni nebyla důležitá. Právě se chystala ohledat místo činu a snažila se vyčistit si hlavu od všeho, co by ji mohlo rozptylovat. Navzdory faktu, že práce na místě činu se již z podstaty zabývá neživými objekty, je v této práci také kus zvláštní intimity; specialisté na ohledávání se musí mentálně i emocionálně sami *stát* pachateli. V jejich fantazii se znovu přehrává celý děsivý scénář vraždy: co si myslí vrah, kde stál, když zvedal pistoli, tyč nebo nůž, jak měnil držení těla, zda setrval na místě a sledoval smrtelnou agonii oběti, nebo zda okamžitě odešel, co na místě činu upoutalo jeho pozornost, co ho lákalo nebo v něm vyvolávalo odpor, jakou zvolil únikovou cestu. Toto nebylo psychologické profilování – ono příležitostně užitečné a mediálně vděčné sestavování portrétu podezřelých –, nýbrž umění prošťourat tu obrovskou hromadu hlušiny na místě činu a najít v ní několik málo důležitých zlatých valounek, které by mohly vést ke dveřím podezřelého.

Sachsová nyní činila právě to: shora dolů, zleva doprava; dlažební kostky, zdi, tělo, železný trám...

Jsem on..., jsem on... Co se mi honí hlavou? Proč jsem chtěla ty lidi zabít? A proč takto? Proč na molu, proč tady?

Příčina smrti však byla tak neobvyklá a mysl pachatele tak vzdálená myslí její, že Amélie nenašla na žádnou z těchto otázek odpověď, alespoň prozatím. Nasadila si sluchátka. „Jsi tam, Rhyme?“

„A kde jinde bych byl?“ zeptal se Rhyme a jeho hlas zněl pobaveně. „Čekám tady. Kde jsi ty? Na druhém místě činu?“

„Ano.“

„A co vidíš, Sachsová?“

Jsem on...

„Boční uličku, Rhyme,“ řekla Sachsová do mikrofonu na tyčince. „Je to slepá ulička určená pro zásobování. Nedá se projet. Oběť leží kousek od hlavní ulice.“

„Jak daleko?“

„Čtyři a půl metru od ústí – celkem ulička měří asi třicet metrů.“

„Jak se tam dostal?“

„Nikde nevidím žádné stopy pneumatik, ale pachatel obět na místo vraždy bezpochyby dovlekl: na spodní straně saka i kalhot má sůl a sníh.“

„Jsou někde poblíž oběti dveře?“

„Ano. Přímo před jedněma vlastně leží.“

„Pracovala oběť v budově?“

„Ne. Mám tu vizitky zavražděného. Byl to reklamní textař na volné noze. Jeho pracovní adresa se shoduje s adresou jeho bytu.“

„Mohl mít v některé z těch budov klienta.“

„Lon to právě ověřuje.“

„Dobře. A co ty dveře, které jsou nejbliž? Nemohl na něj pachatel čekat někde tam?“

„Jo,“ odvětila Sachsová.

„Tak ať ti je nějaký dozorce otevře a ty pak ohledej všechno, co je za nimi.“

Zpoza pásky na ni zavolal Lon Sellitto: „Žádní svědci. Všichni jsou úplně slepí. Jo, a taky hlší... V budovách kolem téhle uličky má navíc sídlo nejmíň čtyřicet nebo padesát různých firem. Jestli ho někdo znal, může chvíli trvat, než se o tom dozvíme.“

Sachsová mu tlumočila kriminalistovu žádost o otevření zadních dveří nedaleko od těla.

„Jasně.“ Sellitto vyrazil splnit úkol a foukal si přitom teplý vzduch do schoulených dlaní.

Sachsová natočila místo činu na videokameru a vyfotografovala je. Hledala stopy po sexuální činnosti na těle nebo v jeho blízkosti, ale žádné nenašla. A pak začala procházet rošt – dvakrát prošla každý čtvereční centimetr místa činu a hledala na něm fyzické důkazy. Na rozdíl od mnoha jiných profesionálů v této branži trval Rhyme na tom, aby místo činu – samozřejmě s výjimkou hromadných neštěstí – ohledával jen jeden člověk, a Sachsová tak vždy procházela rošt sama.

Ten, kdo vraždu spáchal, si však dal hodně záležet, aby za sebou nic očividného nezanechal, tedy s výjimkou vzkazu, hodin, kovového trámu, lepicí pásky a provazu.

Sachsová to Rhymovi sdělila.

„Oni zkrátka nemají v povaze usnadňovat nám práci, že jo, Sachsová?“

Jeho bodrost šla Sachsové na nervy; *on* nestál těsně vedle oběti, která zemřela tak ohavnou smrtí. Nevšímal si jeho poznámky a dál procházela místo činu: provedla základní

ohledání mrtvol, která se poté mohla odvézt na soudní patologii, sebrala osobní předměty zavražděného, popráškovala místo činu daktyloskopickým práškem, pořídila elektrostatické otisky podrážek a sesbírala stopové důkazy pomocí přílnavého válečku, jaký se používá na odstraňování psích chlupů z látky.

Vzhledem k hmotnosti trámu bylo pravděpodobné, že sem pachatel přijel autem, ale nikde nebyly vidět žádné otisky pneumatik. Střed uličky pokrývala posypová sůl, jejíž zrnka bránila dobrému kontaktu s dlažebními kostkami.

Poté však Sachsová zavrtěla hlavou. „Rhyme, je tady něco divného. Kolem těla do vzdálenosti přibližně jednoho metru něco leží.“

„Co to podle tebe je?“

Sachsová se sklonila a přes lupu si prohlédla materiál, který připomínal jemný písek. Sdělila to Rhymovi.

„Myslíš, že je to posyp proti náledí?“

„Ne. Vidím ho jen kolem těla. Nikde jinde v uličce nic podobného není. A na sníh a led tady navíc používají sůl.“ Odstoupila. „Kromě toho tu zůstaly jen jemné zbytky. Je to, jako by...“, ano, Rhyme. On tu po sobě zametl. Koštětem.“

„Zametl?“

„Vidím stopy po slámě. Jako by na místě činu rozsypal několik hrstí písku a pak je po sobě zametl... Ale možná to neudělal on. Na prvním místě činu, myslím na tom molu, jsem nic podobného nenašla.“

„Je nějaký písek taky na oběti nebo na tom trámu?“

„Já nevím... Moment..., ano, je.“

„Takže to udělal až *po* vraždě,“ prohlásil Rhyme. „Pravděpodobně ho používá jako maskovací činidlo.“

Horliví pachatelé někdy roztrouší na místě činu nějaký práškový či granulový materiál – písek, krmivo pro kočky, nebo dokonce mouku. Poté za sebou zametou nebo vyluxují a spolu s maskovací látkou odstraní z místa činu i převážnou část stopových částic.

„Ale proč?“ zadumal se Rhyme.

Sachsová se upřeně zadívala na tělo a po něm i na uličku dlážděnou kočičími hlavami.

Jsem on...

Proč bych tu zametala?

Pachatelé po sobě velmi často stírají otisky prstů a odnášejí z místa činu očividné stopy, ale je velmi vzácné, aby se někdo namáhal i s maskovacím činidlem. Sachsová zavřela oči, a třebaže to bylo těžké, představila si sama sebe, jak stojí nad mladým mužem, který se usilovně snaží nepustit si na hrdlo trám.

„Možná tady něco rozlil.“

Rhyme ovšem nesouhlasil. „To se nezdá pravděpodobné. Tak neopatrný by nebyl.“

Sachsová tedy přemýšlela dál: *Jsem opatrný, to se rozumí. Ale proč bych zametala?*

Jsem on...

„Proč?“ zašeptal Rhyme.

„On...“

„Žádné on,“ opravil ji kriminalista. „Ty jsi on, Sachsová. Nezapomínej na to. Ty.“

„*Já* jsem perfekcionista. Chci se zbavit co největšího množství důkazů.“

„To je pravda, ale všechno, co získáš, když za sebou zameteš,“ oponoval Rhyme, „zase ztratíš tím, že se na místě činu zdržíš o něco déle. Podle mě pro to musel mít jiný důvod.“

Sachsová se tedy ponořila hlouběji: cítila, jak zvedá trám, jak vkládá muži do rukou provaz, jak se z výšky dívá na jeho ztrhaný obličej, na vypoulené oči. Pokládám mu vedle hlavy hodiny. Tikají, tikají... Sleduji, jak umírá.

Nenechávám žádné důkazy, zametám...

„Uvažuj, Sachsová. O co mu jde?“

Jsem on...

A pak náhle vyhrkla: „Vrátím se, Rhyme.“

„Cože?“

„Vrátím se na místo činu. Teda, vlastně *on* se vrátí. Proto za sebou zametl. Za žádnou cenu tady totiž nechtěl zanechat nic, co by nám poskytlo jeho popis: žádná vlákna, vlasy, otisky bot, hlínu v podrážkách. Nebojí se, že by se nám podařilo vypátrat jeho skrýš – na to, aby zanechával takové stopy, je příliš dobrý. On se prostě bojí, že najdeme něco, co nám ho pomůže identifikovat, až se sem vrátí.“

„Jo, to by mohlo být ono. Možná je to voyeur, rád se dívá na umírající lidi, rád sleduje policisty při práci. Anebo chce vidět, kdo po něm jde..., aby i on mohl zahájit svůj lov.“

Sachsová cítila, jak jí po zádech stéká krůpěj strachu. Rozhlédla se kolem sebe. Na protější straně ulice postával jako obvykle malý hlouček čumilů. Je mezi nimi i vrah? Sleduje ji právě nyní?

Poté však Rhyme dodal: „Anebo už možná zpátky byl. Zastavil se tam dnes časně ráno, aby se přesvědčil, že je oběť doopravdy mrtvá. Což znamená...“

„...že mohl nechat stopy někde jinde, mimo samotné místo činu. Na chodníku, na ulici.“

„Přesně tak.“

Sachsová podlela pásku označující místo činu, rozhlédla

se po ulici a zadívala se na chodník před budovou. Ve sněhu našla asi šest různých otisků bot. Neměla jak zjistit, jestli některý z nich patří Hodináři, ale přítomnost několika širokých otisků zimních bot s hrubým vzorkem naznačovala, že v ústí uličky stál několik minut člověk – pravděpodobně muž – a přešlapoval z nohy na nohu. Amélie se rozhlédla po okolí a dospěla k závěru, že neexistuje žádný důvod, aby se zde někdo zdržoval – nikde poblíž se nenacházel žádný telefonní automat, poštovní schránka nebo výkladní skříň.

„V ústí uličky, konkrétně u obrubníku na Cedar Street, vidím pár neobvyklých otisků bot,“ oznámila Rhymovi. „Velkých.“ Ohledala i tuto oblast a rýpla do sněhové závěje. „A mám tu i něco dalšího.“

„Co?“

„Pozlacenou sponu na peníze.“ Zábnuocíma rukama v gumových rukavicích spočítala bankovky zastrčené ve sponě. „Je v ní tři sta čtyřicet dolarů v nových dvacetidolarovkách. Ležela hned vedle těch otisků bot.“

„Měla u sebe oběť nějaké peníze?“

„Šedesát babek, taky v nových bankovkách.“

„Možná pachatel tu peněženku ukradl a při odchodu z místa činu ji zase zahodil.“

Sachsová vložila sponu do důkazního sáčku a dokončila ohledání zbylých částí místa činu. Nic dalšího však již ne našla.

V tom okamžiku se otevřely zadní dveře kancelářské budovy. Za nimi stál Sellitto a uniformovaný dozorce bezpečnostní služby působící v budově. Odstoupili stranou, Sachsová ohledala samotné dveře, kde našla a vyfotografovala dobrý milion otisků (což sdělila i Rhymovi, který se tomu jen

uचेchtl), a poté se zaměřila na tmavý vestibul za nimi. Ani tam však nenašla nic, co by očividně souviselo s vraždou.

Chladný vzduch náhle prořízlo panické zvolání jakési ženy: „Proboha, ne!“

Podsaditá tmavovlasá třicátnice doběhla ke žluté policejní pásce, kde ji zastavil uniformovaný strážník. Žena si drže la ruce na obličejí a vzlykala. Sellitto vykročil vpřed a Sachsová se k němu připojila. „Vy ho znáte, paní?“ zeptal se buclatý detektiv.

„Co se stalo, co se stalo? Ne..., ach proboha...“

„Vy ho znáte?“ zopakoval detektiv otázku.

Žena se v záchvatech pláče odvrátila od hrůzného výjevu. „Můj bratr... Ne, snad není – panebože ne, to nemůže být...“ Padla na kolena do ledu.

Sachsová se dovtípila, že jde o ženu, která včera v noci ohlásila zmizení svého bratra.

Lon Sellitto měl při jednání s podezřelými mentalitu pitbula. Před oběťmi a jejich příbuznými z něj však vyzářovala překvapivá něžnost. „Je mi to moc líto,“ řekl tichým hlasem zahuštěným brooklynským přízvukem. „Ano, je mrtvý.“ Pomohl ženě vstát a opřít ji o zeď boční uličky.

„Kdo to udělal? Proč?“ Její hlas zněl skřípavě, když zírala na strašlivý obraz bratrovy smrti. „Kdo mohl něco takového udělat? Kdo?“

„To nevíme, paní,“ odpověděla Sachsová. „Bohužel. Ale zjistíme to. To vám slibuji.“

Žena zalapala po dechu a otočila se. „Ať to nevidí moje dcera, prosím vás.“

Sachsová pohlédla na auto zaparkované zpoloviny na obrubníku, kde ho žena v panice zanechala. Na sedadle spolu-

jezdce seděla dospívající dívka a se sklopenou hlavou zamračeně civěla na Amélii. Sellitto se postavil před tělo, a zakryl tak dívce výhled na zabitého strýce.

Sestra, která se jmenovala Barbara Eckhartová, vyskočila z auta bez kabátu a nyní se choulila zimou. Sachsová ji provedla otevřenými dveřmi do vestibulu, který právě ohledala. Hysterická žena žádala o použití toalety, a když se z ní konečně vynořila, byla stále otřesená a bledá, ale přinejmenším už měla pod kontrolou pláč.

Barbara netušila, jaký mohl mít pachatel motiv. Její bratr, starý mládenec, se živil jako reklamní textař na volné noze. Byl prý oblíbený a Barbaře nebylo známo, že by měl nějaké nepřátele. Nebyl součástí žádných milostných trojúhelníků – žárliví manželé tedy nepřipadali v úvahu – a nikdy nejel v drogách ani v čemkoliv nezákonném. Do města se přistěhoval předloni.

Skutečnost, že oběť neměla žádné zjevné vazby na organizovaný zločin, Sachsovou znepokojovala; posouvala totiž na první místo hypotézu, že vraždu má na svědomí psychopat. Což bylo pro veřejnost nebezpečnější, než kdyby šlo o pouhé vyřizování účtů mezi gangy.

Sachsová Barbaře vysvětlila, co se nyní bude dít s tělem. Soudní patolog ho předá pozůstalým během příštích čtyřia-dvaceti až osmačtyřiceti hodin. Barbařin obličej zkameněl. „Proč zabíjel Teddyho právě takhle? Co tím sledoval?“

Na tuto otázku však neměla Amélie Sachsová odpověď.

Když sledovala, jak se žena se Sellittovou pomocí vrací k autu, nemohla spustit oči z její dcery, která Améliino upřené civění opětovala. Ten pohled se dal vydržet jen stěží. Dívka už v tuto chvíli musela vědět, že muž za policejní páskou

je její strýc a že je mrtev, avšak Sachsová viděla, že v dívčině tváři se stále ukrývá maličká špetka naděje.

Naděje, která záhy pohasne.

Hlad.

Vincent Reynolds ležel na plesnivé posteli v jejich dočasném domově, jímž byl – jako naschvál – bývalý kostel, a cítil, jak hlad v jeho duši mlčky napodobuje kručení v jeho roztaženém žaludku.

Tahle stará katolická budova v opuštěné části Manhattanu nedaleko od řeky Hudson byla jejich operační základnou, z níž vyráželi k vraždám. Gerald Duncan pocházel úplně odjinud a Vincent měl byt v New Jersey. Vincent přitom Duncanovi navrhoval, že mohou bydlet u něj, ale Duncan řekl, že kdepak, že takhle by to nešlo. Svým skutečným bydlištěm by se teď měli zdaleka vyhýbat. Vincentovi se zdálo, že ho Duncan poučuje. Ne ovšem ve zlém. Spíše jako by otec radil synovi.

„V kostele?“ podivil se tehdy. „Proč?“

„Protože je už čtrnáct a půl měsíce nabízen k prodeji. Rozhodně nejde na dračku. A v tuto roční dobu ho žádný makléř nebude nikomu ukazovat.“ Následoval rychlý pohled na Vincenta. „Neboj. Je odsvěcený.“

„Opravdu?“ dotázal se Vincent, který byl přesvědčen, že už v životě spáchal dost hříchů na to, aby mu zaručovaly přímou cestu do pekla – pokud nějaké existuje. Vloupání do kostela, vysvěceného či nevysvěceného, bylo nejmenším ze všech jeho prohřešků.

Realitní makléř při posledním odchodu z kostela pocho-pitelně uzamkl dveře, ale hodinářské řemeslo se v podstatě

shoduje s řemeslem zámečnickým (prvními hodináři, vysvětlil Duncan Vincentovi, byli zámečníci), takže Duncan snadno překonal zámky na zadních dveřích a ty poté osadil vlastním visacím zámkem, aby mohli do kostela nerušeně vcházet a vycházet a nikdo z ulice nebo z nedalekého chodníku je přitom nezahlédl. Následně vyměnil zámek také na hlavních dveřích a nechal na něm trochu vosku, aby poznali, zda se během jejich nepřítomnosti někdo nepokoušel vstoupit dovnitř.

V kostele byla tma, průvan a páchlo to tam lacinými čisticími prostředky.

Duncan si zřídil pokoj v prvním patře, v bývalé ložnici pro faráře, která se nacházela v obytné části budovy. Vincent měl pokoj naproti němu, ve staré kanceláři, kde nyní ležel. V místnosti se nacházel kavalec, stůl, plotýnkový vaříč, mikrovlnná trouba a lednička. (Hladový Vincent pochopitelně dostal i kuchyni). V kostele byla stále zapojena elektřina pro případ, že by zde makléři potřebovali rozsvítit, a fungovalo i vytápění, aby nepopraskaly trubky, ovšem termostat byl nastaven na velmi nízkou teplotu.

Když Vincent toto místo poprvé spatřil, s odkazem na Duncanovu posedlost časem prohlásil: „Škoda, že tady není věž s hodinami. Jako Big Ben.“

„Big Ben je ale název zvonu, ne těch hodin.“

„Myslíš v londýnském Toweru?“

„Ve věži s hodinami,“ opravil ho znovu Hodinář. „Ve Westminsterském paláci, kde zasedá parlament. Jméno dostal podle sira Benjamina Halla. Koncem padesátých let devatenáctého století to byl největší zvon v Anglii. U raných hodin byly zvony tím jediným, co člověku skutečně oznamovalo čas. Neměly ještě ciferník ani ručičky.“

„Aha.“

Vincentovi se to líbilo. Na Geraldovi Duncanovi se mu líbila spousta věcí. Kladl si otázku, zda se někdy mohou stát skutečnými přáteli, přestože se k sobě vůbec nehodí. Vincent mnoho přátel neměl. Někdy chodil na panáka s koncipienty a dalšími stenografy. Ani Chytrý Vincent však obvykle příliš nemluvil, protože se bál, že mu uklouzne nepatřičná poznámka o servírce nebo o ženě sedící u některého vedlejšího stolu. Hlad činí člověka neopatrným (stačí se podívat, jak to dopadlo se Sally Anne).

Vincent a Duncan byli v mnoha ohledech diametrálně odlišnými typy, ale jednu věc měli společnou: temná tajemství v srdcích. A každý, kdo někdy s někým takové tajemství sdílel, ví, že dokáže překonat i nebetyčné rozdíly v životním stylu a politice.

No jo, Vincent se rozhodně chystal dát jejich přátelství šanci.

Nyní se umyl a znovu si vzpomněl na brunetku, kterou dnes půjdou navštívit. Květinářka Joanne, jejich příští oběť.

Otevřel lednici, vytáhl bagetu a loveckým nožem ji rozkrojil napůl. Nůž měl dvacetimetrou čepel a byl velice ostrý. Vincent namazal na bagetu tavený sýr, snědl ji a zapil dvěma kolami. Z mrazu ho štípal nos. Pedantský Gerald Duncan trval na tom, aby nosili rukavice i zde, což byla trochu otrava, ale dnes to vzhledem k chladu Vincentovi nevadilo.

Lehl si zpátky na postel a představoval si, jak asi vypadá Joannino tělo.

Dneska...

Byl vyhladovělý, vlastně hladý umíral. A také hynul tou-

hou. Jestli se zatraceně brzy nedočká důvěrného setkání s Joanne, zchřadne z toho na smrt.

Vypil plechovku limonády a pořádal pytlík bramborových lupínků. Nakonec si dal ještě preclíky.

Umírám...

Hlady...

Vincenta Reynoldse by nikdy ani nenapadlo, že nutkání sexuálně napadat ženy lze označit za hlad. S touto myšlenkou se duchaplně vyťasil jeho terapeut dr. Jenkins.

Když kvůli Sally Anne seděl ve vazbě – což bylo jeho jediné zatčení –, vysvětlil mu Jenkins, že se bude muset smířit s faktem, že touhy, které nyní pociťuje, ho už nikdy neopustí. „Nemůžete se jich zbavit. V jistém smyslu jsou jako hlad... A co víme o hladu? Že je přirozený. Pocitu hladu se nemůžeme ubránit. Nesouhlasíte s tím?“

„Ano, pane.“

Terapeut pak dodal, že člověk sice nedokáže úplně potlačit hlad, ale může ho „přiměřeně uspokojit. Chápete, jak to myslím? V případě jídla si prostě dáte ve vhodnou dobu něco zdravého, nejen pamlsky. V případě lidí pak navážete zdravý a oboustranně oddaný vztah, který povede k manželství a založení rodiny.“

„Rozumím.“

„Dobře. Myslím, že děláme pokroky. Nesouhlasíte s tím?“

Chlapec dodalo lékařovo tvrzení obrovskou silou, přestože si je vyložil poněkud jinak, než onen dobrý psychoterapeut zamýšlel. Vincent se zkrátka rozhodl, že bude analogii s hladem používat jako užitečného rádce. Nají se – rozuměj důvěrně se setká s nějakou dívkou – pouze ve chvílích, kdy to bude doopravdy potřebovat. Jedině tak jeho hlad nepřeroste

v zoufalství – a potažmo v neopatrnost, jak se to stalo v případě Sally Anne.

Geniální.

Nesouhlasíte s tím, doktore Jenkinsi?

Dojedl preclíky, dopil limonádu a napsal další dopis sestře. Chytrý Vincent pak přikreslil na okraje několik karikatur. Obrázků, které by se jí mohly líbit. Vincent nebyl špatný kreslíř.

Ozvalo se zaklepání na dveře.

„Dále.“

Gerald Duncan otevřel dveře místnosti a oba muži se pozdravili. Vincentovi se přitom naskytl pohled do Duncanova pokoje, který byl dokonale uklizen. Vše na jeho pracovním stole bylo seřazeno do symetrického útvaru. Jeho šaty byly vyžehlené a pověšené ve skříni přesně v pěticentimetrových rozestupech. Toto mohla být pro jejich přátelství překážka. Vincent byl lajdák.

„Dáš si něco k snědku?“ zeptal se.

„Ne, díky.“

Proto byl Hodinář tak vychrtlý. Jedl jen málokdy a nikdy neměl hlad. To by mohla být další překážka. Vincent se však rozhodl, že si této vady nebude všímat. Jeho sestra konec-konců také nikdy jídlu příliš nedala, a on ji přesto miloval.

Duncan si začal dělat kávu, a zatímco se vařila voda, vytáhl z ledničky sklenici s kávovými zrnky a odměřil přesně dvě lžičky. Ty pak vsypal do ručního mlýnku a otočil klikou přesně dvanáctkrát, až chrastivý zvuk ustal. Umletou kávu poté nasypal do kuželového papírového filtru uvnitř překapávače a poklepal na něj, aby měl jistotu, že je káva hezky zarovnaná. Vincent k smrti rád sledoval, jak si Gerald Duncan vaří kávu.

Pedantský...

Duncan se nyní podíval na zlaté kapesní hodinky a velmi pečlivě je natáhl. Vypil kávu – pil ji rychle, jako by to byl lék – a pohlédl na Vincenta. „Naše květinářka,“ řekl. „Joanne. Půjdeš ji zkontrolovat?“

Vincent pocítil v útrokách hučení. Sbohem, Chytrý Vincente.

„Jasně.“

„Já půjdu do té uličky u Cedar Street. Teď už tam bude policie. Chci vidět, koho proti sobě máme.“

Koho...

Duncan si oblékl kabát a přehodil si tašku přes rameno. „Připraven?“

Vincent přikývl a nasadil si bundu krémové barvy, čepici a sluneční brýle.

„Dej mi vědět,“ řekl Duncan, „jestli si k ní do té vazárny někdo chodí pro kytice, nebo jestli tam bývá sama.“

Hodinář zjistil, že Joanne tráví spoustu času ve vazárně, pár bloků od své maloobchodní prodejny květin. Vazárna byla tichá a temná. Hladový Vincent si představil tu ženu, ty její kudrnaté hnědé vlasy, ten její podlouhlý, ale krásný oblíček, a nedokázal myslet na nic jiného.

Sešli dolů směrem k uličce za kostelem.

Duncan zajistil visací zámek. „Jo,“ řekl, „chtěl jsem ti ještě něco říct. Ta zítřejší..., ta je taky žena. To znamená, že budou dvě za sebou. Nevím, jak často míváš..., jak tomu říkáš? Důvěrné setkání?“

„Přesně tak.“

„Proč tomu tak říkáš?“ zeptal se Duncan. Vincent již dříve zjistil, že Hodinář srší neuhasitelnou zvědavostí.

Rovněž zmíněný výraz pocházel od vazebního lékaře a Vincentova kamaráda doktora Jenkinse, který si ho v nej-různějších chvílích zval k sobě do ordinace a vyptával se ho, jak se cítí; také oni sami vlastně mívali důvěrná setkání svého druhu.

Vincentovi se z nějakého důvodu tento obrat líbil. Rozhodně zněl mnohem lépe než „znásilnění“.

„Já nevím. Prostě tomu tak říkám.“ A dodal, že se dvěma ženami po sobě nebude mít problém.

Někdy v člověku jídlo vyvolá ještě větší hlad, doktore Jenkinsi.

Nesouhlasíte s tím?

Když opatrně kráčeli přes zledovatělé kaluže na chodníku, Vincent se dotázal: „Ehm, a co budeš s Joanne dělat ty?“

Duncan se při vraždění řídil jedním pravidlem: smrt obětí nesmí být rychlá. To se snadno řekne, ale hůř provádí, prohodil jednou Duncan svým odměřeným a nezúčastněným hlasem. Vlastnil knihu s názvem *Extrémní vyšetřovací techniky*, jež pojednávala o metodách rozvazování jazyka zajatců tím, že jsou vystavováni mučení, které je nakonec zabije, pokud se nepřiznají: kladení závaží na hrdlo, podřezávání zápěstí, dokud oběť nevykrvácí, a desítky dalších.

„V jejím případě nechci, aby to trvalo příliš dlouho,“ vysvětlil nyní Duncan. „Nasadím jí roubík a svážu jí ruce za zády. Potom ji obrátím na břicho a kolem krku

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!